

(учения за божествата и свѣта). Но, тѣхнитѣ първи учения не можеше да останатъ неизмѣнни: съ течение на времето се откриватъ нови нѣща, частнитѣ идеи ставатъ общи. Отъ начало човѣкъ е нѣмалъ отвлѣчени понятия и идеи, но съ време взелъ да обобщава все по-вече частнитѣ (конкретни) понятия и мисли, докато почналъ да обработва познанието си чрезъ отвлѣчени идеи и да търси тѣхното реално значение. Така, неопитнитѣ до тогава взели да разработватъ диалектиката, т. е. да разискватъ върху мислитѣ на по-раннитѣ врачове-пѣвци изъ обществата, та взели въ ржцетѣ си вѣроучението и законитѣ на човѣшкото общество. Така, следователно, най-старитѣ обществени устройства започнали чрезъ боговластието (теокрацията). Диалектиката, прочее, по логиченъ пжтъ, подобно на математиката, открива множество истини, съ които по-раннитѣ, остарѣли истини, вече не се сходяли. Толкозъ по-вече, че истинитѣ на логиката се основаватъ на здравия разумъ, реални сжждения, а ония на врачоветѣ — по-вече на измамата и недобросъвестността.

Най-сетне врачоветѣ-баячи се замѣстватъ отъ редовни лѣкари, а тълковницитѣ-маги на Божата мъдрость отъ физико-математичитѣ. Жрецитѣ-свещеници, следъ като задържатъ за себе си храмоветѣ, не пожелали вече да ги изпуснатъ изъ ржце, толкозъ по-вече, че това съсловие имало съ себе си простолюдieto, тѣлпата. Така, то всѣкидневно се увеличавало по число, богатство и мощъ, докато станало да властвува надъ цѣлото общество, държаще въ ржце управнишки, царски права. Така, въ древность първосвещеницитѣ били сжщевременно и царе, а отпосле въ развитието си тия две отъ начало съединени власти се обособяватъ и отдѣлятъ